

Em sembla, millor dit n'estic segur, de que no hagués escrit aquesta breuetat si poguèssiu saber qui sóc..

Un relat de: [IpSsSwich](#)

En aquests moments de la meua tinc, els meus amics (que són bastants), els meus millors amics (que no en són tants), i una immensitat de coses que fan que consideri cada dia com una sorpresa. Com un regal embolicat que, a mesura que avança el dia, de mica en mica, es desembolica deixant entreveure el regal amagat.

Un defecte?.. Uf, n'hi ha tants.. Molts! Sóc massa sincer (pel que he pogut anar veient durant els 14 anys que fa que corro per aquest món, hi ha gent que no està acostumada a topar amb persones que tenen com a norma dir el que pensen). De totes les maneres, jo no sóc ningú per a donar lliçons, però el que tinc clar és que tampoc tinc la mínima necessitat d'aguantar mals rotllos i esbroncades pel fet de callar el que realment penso. No tinc cap intenció de canviar la meua manera de ser per agradar a algú.

Al mateix temps em definiria com una mica massa sensible. I això, quan es reconeix públicament, la gent que no et coneix es posa a riure perquè potser dono una imatge de seguretat i fermesa a l'hora de parlar i actuar, però he de reconèixer que és cert. Tot i això, quan dic "sensible", em refereixo al fet de que em saben greu moltes coses. Potser masses. Em sap greu que algú parli malament, malgrat que sembli que passo una mica de tot. Em sap greu fer esperar quan sé que hi ha gent pendent de mi. Em sap greu que se m'escapi una paraula malsonant, sobretot si va adreçada a la gent que estimo.

No m'agrada veure com les persones malcarades i egoistes gaudeixin de l'èxit que hauria d'estar reservat a la gent que té bon cor, però és clar, tampoc sóc ningú per decidir qui té bon cor i qui no, oi?

No em fa res admetre que de vegades, si l'acció s'ho mereix, se m'escapa la llagrimeta (només si l'acció s'ho mereix!).

De la mateixa manera sóc, a veure com ho diria...sóc un tipus de persona que quan parla li agrada que l'entenguin, i per aconseguir-ho, parlo clar. Així doncs el que vull dir és que acostumo a dir les coses tal i com les penso (que no vol di pas que no les pensi abans de dir-les!!).

M'agrada la gent sincera, transparent, fàcil de tractar i que opta per la vida senzilla i sense complicacions. Odio els tràngols i les persones que s'escarrassen a enredar la vida dels altres.

Una de les coses que més m'agrada fer, sens dubte, és riure i fer riure a la gent que m'envolta.

M'agrada la soledat, de tant en tant i només quan és necessària. D'altre banda i tot i que sembli una contradicció, necessito el contacte constant amb els amics o, millor dit, amb els meus millors amics.